

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Pavla Peláka ve věci **žalobce: Ing. J. M.**, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, odbor majetkový a stavebního řádu**, se sídlem Komenského Náměstí 125, 532 11 Pardubice, za účasti **L. M.**, proti rozhodnutí ze dne 23.3.2010 č.j. KrÚ-60989/183a/2009/OMSŘ/Pu a ze dne 25.3.2010, č.j. KrÚ-60989/183b/2009/OMSŘ/Pu

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů soudního řízení a žalovanému **s e** toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 23.3.2010 č. j. KrÚ-60989/183a/2009/OMSŘ/Pu žalovaný zamítl odvolání žalobce a L. M. a napadené rozhodnutí Městského úřadu Slatiňany, odboru výstavby a životního prostředí (dále jen „stavební úřad“) ze dne 17.9.2009 č. j. 4484/OVŽP/Od, kterým bylo rozhodnuto o opravě zřejmých nesprávností výroku rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 20.8.1993 č.j. výst/456/93/Nv, v celém rozsahu potvrdil.

Rozhodnutím ze dne 25.3.2010 č. j. KrÚ-60989/183b/2009/OMSŘ/Pu žalovaný zamítl odvolání žalobce a L. M. a napadené rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 17.9.2009 č. j. 4485/09/OVŽP/Od, kterým bylo rozhodnuto o opravě zřejmých nesprávností výroku rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 22.7.1997 č. j. SÚ/265/97/Ji, v celém rozsahu potvrdil.

Žalobce podal proti citovaným rozhodnutím žalovaného včasnou žalobu, kterou navrhl jejich zrušení. Žalobu odůvodnil následovně.

Napadenými rozhodnutími byla potvrzena rozhodnutí stavebního úřadu, jimiž tento opravil jak ve stavebním povolení ze dne 20.8.1993, tak v kolaudačním rozhodnutí ze dne 22.7.1997 kat. číslo 344 na kat. číslo 374. Žalobce s tímto nesouhlasí, žalovaný zcela opomíjí porušení zákonů pracovníky stavebního úřadu. Žalobce vznáší tyto konkrétní žalobní námitky:

1. V rozhodnutích prvního stupně je odkaz na zákon č. 5000/2004 Sb., zatímco v napadených rozhodnutích již je uvedeno č. 500/2004 Sb.
2. Žalovaný vzal v úvahu pouze neexistenci pozemku kat. č. 344, který však dříve existoval, kdy byl sloučen pod jiné číslo žalobce neví, žalovaný řešil toliko záměnu čísel coby písařskou chybu.
3. Oprava zřejmých nesprávností není řádně zdůvodněna, neboť vědomé překročení kompetence a provádění kolaudace vodovodních řadů na jiném pozemku než je uvedeno ve stavebním povolení nelze věrohodně zdůvodnit.
4. Nebylo vzato v úvahu porušení zákonů při vydání stavebního povolení a kolaudačního rozhodnutí a nebylo přihlíženo ani k již prokázaným (zaplavení suterénu hrubé stavby domu žalobců a tudíž nevratné poškození vnějších izolací, znehodnocení vnitřních izolací), ani k možným budoucím důsledkům (ohrožení případným prasknutím řadu, neuhrazení škody vzniklé následkem havárie řadů pojišťovnou z důvodu přeložení řadů soukromou osobou, nemožnost vybudování dešťové kanalizace žalobci).
5. Ve věci přeložky vodovodních řadů byl oprávněn rozhodovat Okresní národní výbor Chrudim a nikoliv stavební úřad.
6. Neměla být vydána souhrnné stavební povolení a souhrnné kolaudační rozhodnutí na stavbu rodinného domu a přeložení dvou vodovodních řadů, ale samostatná stavební povolení a kolaudační rozhodnutí.
7. Vodovodní řady měly být přeloženy na pozemky kat. č. 344, 511/1 a 380/18, byly však přeloženy na pozemky kat. č. 374, 511/1 a 380/18, tedy v případě pozemku kat. č. 374 na soukromé pole paní T., která nebyla účastníkem řízení, k pozemku kat. č. 374 nebylo zřízeno věcné břemeno.
8. Stavebník dostal na výběr, zda přeložku uskuteční podle stavebního povolení nebo projektové dokumentace, což zákon nepřipouští.
9. Stavební dozor uvedený ve stavebním povolení neměl odbornou způsobilost pro vodohospodářské stavby.
10. Kolaudace proběhla ve vztahu k pozemkům kat. č. 344, 511/1 a 380/18, na parcele č. 374, kam fakticky byly vodovodní řady přeloženy, ke kolaudaci nedošlo.
11. Kolaudačním rozhodnutím bylo manželům P. povoleno užívat vodovodní řady, z čehož vyplývá, že jsou i majiteli a provozovateli původně státního vodovodu (tato chyba nemůže být napravena doplněním Vodárenské společnosti Chrudim a.s., vlastníka vodovodních řadů, do seznamu účastníků řízení a zasláním jí na vědomí kolaudačního rozhodnutí).
12. V kolaudačním rozhodnutí je zmíněn pouze výtlačný řad o průměru 160 mm, nikoliv však zásobní řad o průměru 110 mm,
13. Kolaudace byla provedena pouze formálně, neboť v rozporu se stavebním povolením není v kolaudačním rozhodnutí zmíněn ani jeden doklad týkající se vodovodních řadů (např. o tlakových zkouškách, o převzetí řadů, atp.), navíc přeložení muselo být provedeno v letech 1993 až 1994, jinak by nemohl být stavěn rodinný dům.

14. Kolaudační rozhodnutí ukládá stavebníkovi požádat po nabytí právní moci katastrální úřad o záznam do katastru nemovitostí s geometrickým plánkem, ačkoliv kolaudovány byly dvě stavby (rodinný dům a přeložka) a nikoliv jen jedna, tedy geometrické plánky byly zapotřebí dva.

15. Zamítnutí žalobcova odvolání žalovaným poškozuje žalobce i jeho manželku ve vlastnických právech k pozemku, značně je omezuje, neboť od roku 2004 nemohou sehnat firmu, která by provedla položení kanalizace do hloubky 2,5 metru, když nelze použít těžkou mechanizaci.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 13.9.2010, jímž navrhl žalobu zamítnout a nepřiznat žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. K žalobním námitkám uvedl:

Pokud se týká vydání rozhodnutí nad rámec příslušnosti stavebního úřadu, není právní nárok na provedení přezkumného řízení, neboť podle § 96 odst. 1 správního řádu lze usnesení o zahájení tohoto řízení vydat nejpozději do jednoho roku od nabytí právní moci rozhodnutí. Stavebníci nabyli právo realizovat a užívat stavbu na základě pravomocných rozhodnutí, konkrétně stavebního povolení ze dne 20.8.1993 a kolaudačního rozhodnutí ze dne 22.7.1997. Z hlediska zákona se proto nemůže jednat o stavbu neoprávněnou.

Pokud předchází vlastník nemovitosti žalobce a vlastnice pozemku, paní T., neupozornili na zátěž pozemku spočívající v právu realizovat a užívat stavbu na tomto pozemku, jedná se o soukromoprávní vztah mezi předchozím a současným vlastníkem.

Dle § 70 správního řádu se jednalo pouze o opravu zřejmé nesprávnosti v písemném vyhotovení rozhodnutí, kdy původně uváděný pozemek kat. č. 344 neexistuje. Opravu může správní orgán provést z moci úřední kdykoliv.

Celá záležitost se jeví jako občanskoprávní spor plynoucí z nedořešených vlastnických práv a povinností, obav z případných škod a je zřejmě ovlivněna i neutěšenými sousedskými vztahy. V dalším pak žalovaný odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí.

V replice ze dne 5.10.2010 žalobce vyjádřil přesvědčení, že záměna katastrálního čísla 374 za číslo 344 byla vědomou, úmyslnou chybou, a uvedl některé skutečnosti, z nichž toto podle jeho názoru vyplývá. Dále namítl, že opravu zřejmých nesprávností podle zákona číslo 500/2004 Sb. lze provádět pouze v dokumentech od účinnosti zákona, ne retrospektivně, a obsáhle polemizoval se závěrem žalovaného o nemožnosti provést přezkumné řízení.

Soud především konstatuje, že věc projednal a rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili (podání žalobce ze dne 12.8.2010 a žalovaného ze dne 17.8.2010).

Napadená rozhodnutí žalovaného pak soud v souladu s § 75 s.ř.s. přezkoumal v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. ze stavu k datu 23.3.2011, resp. 25.3.2011, kdy byla rozhodnutí žalovaného vydána. Dospěl přitom k následujícím skutkovým a právním závěrům.

Ze správního spisu vyplynuly tyto důležité okolnosti.

Stavebním povolením ze dne 20.8.1993 č.j. výst/456/93/Nv, které nabylo právní moci dne 27.9.1993, stavební úřad povolil stavbu rodinného domu a přeložku vodovodu Trpišov. V povolujícím výroku a dále v podmínce 1. b) pro umístění a provedení stavby je uvedeno, že přeložka povede mimo jiné po pozemku kat. č. 344.

Kolaudačním rozhodnutím ze dne 22.7.1997 č.j. SÚ/265/97/Ji, které nabylo právní moci dne 12.8.1997, tentýž úřad povolil užívání stavby rodinného domu a přeložky vodovodu „na pozemcích č. kat. 344, 511/1, 380/18 v kat. ú. Trpišov“.

Stavební povolení i kolaudační rozhodnutí shodně odkazují na dokumentaci ověřenou a schválenou ve stavebním řízení, resp. na schválenou projektovou dokumentaci (podmínka 2. pro umístění a provedení stavby ve stavebním povolení, resp. podmínka 1) v kolaudačním rozhodnutí).

Rozhodnutím ze dne 17.9.2009 č.j. 4484/OVŽP/Od stavební úřad opravil v písemném vyhotovení stavebního povolení ze dne 20.8.1993 zřejmou nesprávnost ve výroku tak, že kat. č. 344 změnil na kat. č. 374.

Rozhodnutím ze dne 17.9.2009 č.j. 4485/09/OVŽP/Od stavební úřad opravil v písemném vyhotovení kolaudačního rozhodnutí zřejmou nesprávnost ve výroku tak, že č. kat. 344 změnil na č. kat. 374.

V obou opravných rozhodnutích stavební úřad uvedl, že původní pozemek č. kat. 374 byl rozdělen na několik pozemků, přičemž přeložka vodovodu se nachází na pozemku parc. č. 374/8. Dále pak vymezil osoby, kterých se opravné rozhodnutí týká. V odůvodnění je uvedeno toliko „ve výroku písemného vyhotovení rozhodnutí se vyskytla zřejmá nesprávnost, správní orgán rozhodnutím zřejmou nesprávnost opravil“.

Žalobce proti oběma rozhodnutím podal spolu s manželkou včasné odvolání. Namítli především, že oprava zasahuje nezvratným způsobem do jejich práv, je snahou o změnu obsahu a smyslu majetkových vztahů a mění textovou část původních rozhodnutí bez jakéhokoliv zdůvodnění a doložení podkladů. Dále pak uvedli konkrétní důvody, pro které považují stavební povolení a kolaudační rozhodnutí za chybná, kdy tyto důvody se prakticky shodují se žalobními námitkami. Odvolání poté doplnili podáním ze dne 15.11.2009, v němž opětovně zpochybnili možnost provedení pouhé opravy, zvláště s přihlédnutím k časové prodlevě od nabytí právní moci opravovaných rozhodnutí.

Rozhodnutími ze dne 23.3.2010 č.j. KrÚ-60989/183a/2009/OMSŘ/Pu a ze dne 25.3.2010 č.j. KrÚ-60989/183b/2009/OMSŘ/Pu žalovaný opravná rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil a odvolání žalobce a jeho manželky zamítl. Zdůraznil, že stavební úřad postupoval správně, když přistoupil k opravě chyb, neboť „z téměř všech podkladů sloučeného územního a stavebního a kolaudačního vyplývá umístění na pozemku č. kat. 374 (pouze technická zpráva obsahuje údaj č. kat. 344)“. Došetřením na Katastrálním úřadě v Chrudimi bylo zjištěno, že pozemek parc. č. 344 nebylo možno identifikovat. Prvním úkonem správního orgánu při opravě je vydání rozhodnutí. Opravu lze provést z moci úřední, kdykoliv. V závěru se žalovaný věnoval i námitce vydání původních rozhodnutí nepřislušným stavebním úřadem a uvedl, že rozhodnutí byla opravdu vydána nad rámec příslušnosti stavebního úřadu, nicméně tuto vadu nelze podle současné právní úpravy odstranit, usnesení o zahájení přezkumného řízení lze vydat nejpozději do 1 roku od nabytí právní moci rozhodnutí. Nejedná se ani o „černou stavbu“, neboť na ni byla vydána stavební povolení i kolaudační rozhodnutí. Rovněž pak podotkl, že celá záležitost se jeví být občanskoprávním sporem, k jehož řešení jsou příslušné toliko soudy.

Ve spise je založena dokumentace ověřená ve stavebním řízení č.j. výstavby 456/93-NV ze dne 20.8.1993, ze které vyplývá, že přeložka vodovodu má vést po pozemku parc. č. 374.

Stejně parcelní číslo (dříve č. kat.) vyplývá i ze zápisu o výběru staveniště na akci „Trpišov – přeložka vodovodu“.

Žaloba není důvodná.

Především je třeba zdůraznit, že žalobce svou žalobou brojil proti rozhodnutím o opravě chyb učiněné podle § 70 zákona číslo 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Jeho námitky, aby mohly být věcně projednány a mohly mít alespoň teoreticky naději na úspěch, se musely týkat jen a právě těchto rozhodnutí o opravě, resp. uskutečněné opravy. Ve skutečnosti však žalobce převážnou část své žaloby zaměřil proti opravovaným rozhodnutím, tedy proti stavebnímu povolení a kolaudačnímu rozhodnutí. Pouze první čtyři námitky míří do provedené opravy. Žádnou z nich však soud neshledal důvodnou.

Ad 1. Je pravdou, že v prvoinstančním rozhodnutí se v úvodu výrokové části objevuje odkaz na zákon č. 500/2004 Sb., nicméně z dalšího textu (odkazů na konkrétní §) a též z faktu, že v roce 2004 nebyl vydán žádný zákon pod číslem 500, je zřejmé, že se jedná pouze o nešťastnou písařskou chybu a správně mělo být uvedeno o jednu nulu méně, tj. zákon č. 500/2004 Sb., tedy správní řád. Tato vada nic nemění na obsahu a smyslu opravných rozhodnutí a nemůže být důvodem pro jejich zrušení. Ostatně i z odvolání žalobce je jasné, že žalobce ví, o jakém zákoně se hovoří, resp. že nemá sebemenší pochybnost, že se jedná o správní řád.

Ad 2. Námitka, že žalovaný nevzal v úvahu existenci pozemku kat. č. 344 a řešil jen záměnu čísel, rovněž neobstojí. Žalovaný skutečně řešil „jen“ záměnu čísel, neboť z dostupných podkladů vyplynulo, že v rozhodnutích bylo chybně uvedeno číslo 344, ačkoliv přeložka přes pozemek tohoto kat. č. nevede. Z dokumentace ověřené ve stavebním řízení jednoznačně vyplývá, že přeložka vede přes pozemek kat. č. 374, pozemek kat. č. 344 se v dokumentaci vůbec nevyskytuje.

Ad 3. Žalovaný svá rozhodnutí řádně odůvodnil, podrobně osvětlil, proč bylo nutné přistoupit k opravě chyby spočívající v uvedení nesprávného čísla pozemku, přičemž vymezil podklady, z nichž správní orgány vycházely, a citoval příslušná zákonná ustanovení, podle nichž bylo postupováno. Rovněž se věnoval námitkám žalobce a L. M. mířícím do opravovaných rozhodnutí, kdy zdůraznil jejich právní moc, nemožnost jejich přezkoumání z důvodu uplynutí zákonné lhůty a nemožnost postupu podle příslušných ustanovení stavebního zákona mířících na tzv. „černé stavby“. Nakonec pak dospěl k závěru, že v případě žalobce a jeho ženy se spíše jedná o neutěšené sousedské vztahy, které je příslušný řešit pouze občanskoprávní soud.

Ad 4. Fakt, že žalovaný nevzal v úvahu „porušení zákonů při vydání stavebního povolení a kolaudačního rozhodnutí“ a nepřihlížel „k důsledkům již prokázaným a budoucím“, slouží žalovanému ku prospěchu, neboť tímto se ani zabývat neměl a nemohl. Předmětem jeho přezkumu byla opravná rozhodnutí, tedy byl oprávněn zkoumat pouze, zda oprava směla být provedena, zda byla provedena řádně a k tomu příslušným správním orgánem a zda nedošlo k porušení zákona takovým způsobem, že by to odůvodňovalo zrušení přezkoumávaného prvoinstančního rozhodnutí. Naopak skutečnosti vztahující se k opravovaným rozhodnutím nemohly být předmětem zkoumání žalovaného, neboť tato rozhodnutí odvoláním napadena z důvodu jejich mnohaleté právní moci být nemohla. Žalovaný se přesto zaobíral možnostmi jejich přezkumu, nicméně dospěl k závěru, že tento není možný (*poznámka soudu – jedná se o závěr zcela správný, neboť podle § 179 odst. 2 správního řádu: „Bylo-li řízení pravomocně skončeno před účinností tohoto zákona, postupuje se při přezkumném řízení, obnově řízení nebo vydávání nového rozhodnutí podle tohoto zákona, včetně lhůt, v nichž lze takové řízení zahájit.“ Podle § 96 odst. 1 téhož zákona: „Usnesení o zahájení přezkumného řízení lze vydat nejdéle do 2 měsíců ode dne, kdy se příslušný správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl, nejpozději však do 1 roku od právní moci rozhodnutí ve věci.“*). Soud jen k jeho úvahám pro úplnost doplňuje, že ani ustanovení o nicotnosti týkající se rozhodnutí

vydaných věcně nepřislušným orgánem, rozhodnutí zjevně vnitřně rozporných nebo právně či fakticky neuskutečnitelných anebo trpících jinými vadami, pro které je nelze považovat za rozhodnutí správního orgánu (§ 77 a násl. správního řádu), která lze aplikovat kdykoliv, nelze v tomto konkrétním případě použít, neboť podle § 182 odst. 1 správního řádu „ustanovení tohoto zákona o nicotnosti se použijí jen pro úkony správních orgánů učiněné po účinnosti tohoto zákona“, tj. po 1.1.2006.

Námítky ad 5. až ad 14., jak ji bylo řečeno, nemohly být podrobeny věcnému přezkumu, neboť se týkají rozhodnutí již řadu let pravomocných a nikoliv rozhodnutí o opravě chyb.

Stejně tak námitka ad 15. stojí mimo rámec soudního přezkumu. Soud ve správním řízení soudním přezkoumává správní rozhodnutí, zaměřuje se na to, zda správní orgány dostatečně a správně zjistily skutkový stav věci, zda tento správně právně posoudily, zda respektovaly procesní práva účastníků řízení, zda nedošlo k závažným vadám, pro které by musel správní rozhodnutí zrušit, či ho prohlásit za nicotné. Nemůže však řešit případné důsledky správních rozhodnutí pro jednotlivé účastníky.

K samotnému institutu opravy zřejmých nesprávností pak soud uvádí. Podle § 70 věty první a druhé správního řádu: „Opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením provede správní orgán, který rozhodnutí vydal. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí.“

Obdobnou úpravu zaručující možnost opravy zjevných chyb v písemných vyhotoveních rozhodnutí lze nalézt i v dalších procesních řádech, konkrétně v občanském řádu soudním (§ 164), ve správním řádu soudním (§ 54 odst. 4) a v zákoně o správě daní a poplatků (§ 56). Tyto úpravy se prakticky shodují a při zkoumání, na jaké případy lze institut opravy zřejmých nesprávností použít a na jaké již nikoli, lze tedy použít judikaturu, vztahující se i na jen jeden z citovaných zákonů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu – dále jen „NSS“ – č.j. 1 As 51/2010-214).

Ustanovení § 70 správního řádu umožňuje opravit chyby, které vznikly při vyhotovování písemné formy rozhodnutí omylem, překlepem, nepozorností, atp. Tedy chyby, které jsou zjevné a jejichž opravou nedojde ke změně obsahu opravovaného rozhodnutí. Zjevnost, resp. zřejmost té které nesprávnosti vyplývá především při porovnání výroku rozhodnutí s jeho odůvodněním, případně též s obsahem správního spisu (viz např. rozsudky NSS č.j. 4 Ads 125/2008-174 a č.j. 1 As 51/2010-214). Podrobně se k této problematice vyjádřil NSS v rozsudku č.j. 1 Afs 58/2009-541: „Institut opravy zřejmých nesprávností lze aplikovat pouze na zjevné omyly ohledně údajů, které jsou však dostatečně podloženy zjištěními prokazujícími jejich správné znění. S odkazem na toto ustanovení nelze naopak měnit vlastní skutková zjištění či jejich již provedené právní hodnocení, na jejichž základě bylo ve věci rozhodnuto. Není tedy možné, aby se s odkazem na uvedené ustanovení měnil obsah rozhodnutí. Takový postup by nasvědčoval libovůli rozhodování správního orgánu a byl by jednoznačně v rozporu s principem právní jistoty (obdobně viz např. nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 237/02).“

Poté, co soud přezkoumal postup správních orgánů ve věci opravy výroku stavebního povolení a kolaudačního rozhodnutí na základě žalovaným předloženého správního spisu, dospěl k závěru, že tento byl v souladu se zákonem. Správní orgány dospěly ke správnému závěru, že chybné označení pozemku ve stavebním povolení a kolaudačním rozhodnutí lze odstranit postupem podle § 70 správního řádu. Soud se zcela ztotožňuje s argumentací

žalovaného. Z podkladů opravovaných rozhodnutí vyplývá, že přeložka měla být vedena po pozemku kat. č. 374, toto označení je mimo jiné patrné z dokumentace schválené a ověřené stavebním úřadem, na niž je odkazováno ve výrokových částech rozhodnutí. Tedy porovnáním výroku ve spojitosti se správním spisem je na první pohled zřejmé, že se jedná o chybu způsobenou nepozorností při vyhotovování písemné formy rozhodnutí. Její oprava pak žádným způsobem nemění obsah výroku, nijak nezasahuje rozhodnutími stanovených práv a povinností a tedy nemění nic na postavení žalobce.

Z důvodů shora podrobně rozvedených soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je zcela v souladu se zákonem, neshledal ani žádné vady řízení, pro které by byl povinen toto rozhodnutí zrušit, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl jako nedůvodnou. Soud však nemůže nezmínit prvoinstanční rozhodnutí. Odůvodnění těchto rozhodnutí je více než kusé, stavební úřad v nich zcela rezignoval na uvedení podkladů, z nichž při rozhodování vycházel, což by běžně mělo vést ke zrušení rozhodnutí odvolacím orgánem (hodnocení podkladů rozhodnutí až odvolacím orgánem by znamenalo ztrátu možnosti účastníka se odvolat, neboť v případě jeho nesouhlasu s tímto hodnocením by účastník neměl již možnost se bránit odvoláním). Soud nicméně bere v úvahu právní úpravu, podle níž vydání opravného rozhodnutí je prvním úkonem správního orgánu ve věci opravy (§ 70 věta třetí správního řádu), tedy zcela odpadá povinnost seznámit účastníky řízení s podklady rozhodnutí a dát jim lhůtu k možné reakci. Již tato úprava svědčí o tom, že na opravná rozhodnutí nejsou kladeny tak vysoké nároky. Koreponduje to zcela s faktickou stránkou věci, kdy těmito rozhodnutími jsou formálně opravovány vady, které jsou na první pohled zřejmé a jejichž oprava žádným způsobem nemění postavení účastníků řízení, a kdy účastníci znají obsah spisu. Ostatně z argumentace žalobce v průběhu správního i soudního řízení je zřejmé, že ač nebyl původním účastníkem stavebního a kolaudačního řízení, je detailně informován a s celou situací je dobře obeznámen. Soud proto v tomto konkrétním případě akceptuje postup žalovaného, který prvoinstanční rozhodnutí nezrušil, naopak sám podrobně odůvodnil, proč bylo k opravě přistoupeno, a vypořádal se i s námitkami žalobce, které mířily mimo odvolací rozsah. Žalovaný tím fakticky zrychlil řízení, neboť zrušení rozhodnutí a vrácení věci stavebnímu úřadu k dalšímu řízení by vedlo k vydání stejných opravných rozhodnutí, pouze rozšířených o podrobnější odůvodnění, které je nyní součástí napadených rozhodnutí.

Jen pro úplnost soud dodává, že si je vědom skutečnosti, že žalobce navrhl přezkoumání a zrušení všech vydaných rozhodnutí týkajících se předmětné přeložky vodovodních řadů a nařízení jejich odstranění z pozemku jeho a L. M., nicméně podle obsahu se žaloba týká pouze dvou opravných rozhodnutí citovaných v záhlaví rozsudku a poté opakovaně i v odůvodnění, což ostatně dokládá jak to, že žalobce právě jen tato dvě rozhodnutí označil jako rozhodnutí, jež napadá.

Nad rámec uvedeného však soud doplňuje, že další rozhodnutí týkající se přeložky vodovodních řadů by stejně nebyl oprávněn zkoumat, neboť tato nabyla právní moci v roce 1993 (stavební povolení), resp. 1997 (kolaudační rozhodnutí) a tedy žaloba proti nim by byla opožděná (žalobu lze podat do dvou měsíců od doručení písemného vyhotovení rozhodnutí, případně jeho oznámení jiným zákonným způsobem – viz § 72 odst. 1 s.ř.s.). Nařízení odstranění vodovodních řadů z pozemku žalobce a jeho manželky pak nespadá do pravomoci správního soudu, když v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu může soud rozhodnout toliko o zrušení napadeného rozhodnutí, o zamítnutí žaloby (shledá-li, že žaloba

je nedůvodná, resp. že rozhodnutí je správné a vydané na základě bezvadného správního řízení), příp. o vyslovení nicotnosti napadeného rozhodnutí.

Závěrem soud rozhodl o nákladech řízení, a to podle § 60 odst.1 s.ř.s. Ve věci byl plně úspěšný žalovaný, který má vůči žalobci právo na náhradu nákladů v soudním řízení důvodně vynaložených. Ze soudního spisu se však nepodává, že by žalovaný nějaké náklady v souvislosti s řízením před soudem měl, proto soud vyslovil, že žalobce jako neúspěšný účastník řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.

P o u č e n í :

Tento rozsudek nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.).

Proti pravomocnému rozsudku je přípustná kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, kterou lze podat z důvodů a za podmínek uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí prostřednictvím Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 s.ř.s., a contrario).

V Pardubicích dne 28.2.2011

JUDr. Jan Dvořák, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Monika Marelová